

Bogdan Munteanu

Stai jos sau cazi

NEMIRA

Login

Cum te cheamă?
Câți ani ai?
În ce an suntem?
Luna?
Ce zi e azi?
Unde te-ai născut?

E cam aiurea să-mi pună cineva întrebările astea una după alta. Parcă aș face *login* într-o aplicație care confirmă că sunt viu. Ca să dovedesc asta, am nevoie doar de acces la propria memorie. Uneori mă împotmolesc din prima:

— Cum te cheamă?
— Nu știu.

Nu știu și-mi intră frica în oase. Preiau starea de spirit a celor din jur.

Fă-mi cu ochiul și o să zâmbesc.

Râzi și o să râd cu tine.

Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic și o să te cred.

Cei care mă chestionează au costume portocalii, fosforescente. Unii sunt morocănoși, de parcă i-aș fi întrerupt de la bârfa de dimineață, alții își fac treaba mecanic. Din când în când, apar și portocalii blânzi, care zâmbesc și îmi vorbesc calm. Atunci mi-e și mai frică. Nimeni nu-ți vorbește așa când ești bine.

Sunt într-o dubiță, întins pe targă. Văd doar cu un ochi și respir pe gură. O cârpă moale și umedă îmi acoperă nasul și partea dreaptă a feței.

— Nu pune mâna, spune un fosforescent. Îți dăm imediat un fenobarbital.

— Nu.

— O să te liniștească.

— Da.

Ia o seringă și mă înțepă în braț. De-afară se-aud alte voci. Nu reușesc să întorc capul, am gâtul imobilizat într-un guler. Ce s-a-ntâmplat? Cât de nasol e? Mă las puțin pe o parte, să văd unde sunt.

Casă, curte, două tuia...

Un câine se ridică pe poartă și nu mă scapă din ochi.

— Fetița, zic mai mult pentru mine.

Labradorul ciulește imediat urechile și dă din coadă.

— Mergem la urgențe, la Județean, îi explică un fosforescent unei blonde în pijamale. Veniți cu mașina personală, dacă vreți.

Tipa aprobă, apoi se întoarce spre mine și mă privește cu... dragoste? Mi se mai întâmplă să confund dragostea cu mila. O privesc și eu cu dragoste, doar că... nu știu cine e. Când mă simt vulnerabil, mă pun pe simulat. Duc mâna la inimă. Dragoste.

Apare un bătrân cu o geantă sport:

— Am eu grijă de toate aici, îi spune blondei. Du-te la spital. Du-te, o să fie bine!

Scoate o șurubelniță și se apucă să bâzâie yala de la poartă.

Vine un chelios îmbrăcat în popă. Ne speriem unul de celălalt. Tipu' își face cruce și i se alătură moșului:

— S-a stricat broasca, îți zic io. Uite – și apasă clanța.

— Pleacă de-aici, mă! se-nfoaie bătrânul. Ce, io te-nvăț pe tine cum să-ți ții slujba?

Un fosforescent trânteste ușa dubitei.

Gata, au dispărut toți. Câteva clipe de liniște, apoi nino-nino, nino-nino. Sunetul e înfundat, deloc deranjant. Știi că sirena a fost pornită pentru mine. Încet-încet, memoria îmi revine.

Eu sunt Cipri.

Am 40 de ani.

Fosforescenții sunt paramedici.

Blonda e iubita mea, Iulia.

Căteaua e Ara.

Bătrânul cu sculele și popa sunt vecinii noștri. O să-mi aduc aminte imediat cum îi cheamă.

Azi e sâmbătă și nu mă mai pot păcăli. Am epilepsie. Tocmai am avut o criză. Se pare că eram acasă.

Nino-nino. Autentificare reușită.

Aicea nu jucărie

1.

Sunt zombi. Învăț de câteva zile până pe la patru, apoi dorm aiurea, dau *slamdunk*-uri în somn, m-am lăsat de baschet ca să iau bacu' și să intru la Poli.

E șase jumate, doar ce-a sunat alarma. O văd cu coada ochiului pe Buni, se uită în cameră prin geamul de la ușă. Nu intră, doar pune mâna streășină la ochi și se uită. Când eram mic, îmi țineam respirația până se căra. Acum îmi vine să strig la ea, da' intră odată, ce mă tot pândești? Nu zic nimic, aștept să plece.

A plecat.

Mă ridic din pat, camera se-nvârte, parc-aș fi fost la un chef. Pe naiba! Am învățat toată noaptea la romță. Am început cu Nichita. Omu' turna votcă și scotea poezii de bac.

Trag pe mine niște blugi și un tricou alb. Mă uit în oglindă. Nu merge doar așa, azi e joi, am ultima oră de info, cu profa mea preferată. Iau și sacoul vișiniu pe care l-am împrumutat

de la Che. Che e gagiu' lu' maică-mea. Aranjez sacoul. E puțin mare la umeri, dar nu mă deranjează. Scutur pleata. Stă bine, m-am spălat pe cap acu' două zile cu Pantene extra-volum. Arunc cărți și pixuri în geantă și ies din cameră.

Apare Buni:

— Ce vrei să mănânci, băiete?

— Nimic, mă grăbesc.

— Nu poți să pleci nemâncat. Îți fac ouă.

Și se duce spre frigider.

Mi se face poftă. Ce șantajistă-i Buni! Ce mă seacă!

Strig:

— Nu vreau, n-auzi?

Scoate pe loc o banană din buzunarul capotului și mi-o întinde.

Nu-mi place când Buni se ambiționează. Dacă i-aș întoarce acum spatele, n-ar mai vorbi cu mine două zile. Buni poate să tacă oricât vrea ea. Depinde cu ce-o superi. Cu Bunelu nu vorbește deloc. Eu nu i-am auzit vorbindu-și niciodată. Nici la masă nu e chemat Bunelu. Vine singur când simte miros de mâncare gătită.

Iau banana, o bag pe toată în gură, arunc coaja în chiuvetă și mă tirez.

Bunelu mătură curtea, îl salut din mers.

— Cipo, pleci deja? zice el.

Bunelu mă-ntreabă mereu dacă plec deja. I-o fi târșă să rămână singur cu Buni. Doar el mă strigă Cipo. L-am întrebat mai demult care-i faza și mi-a răspuns că înseamnă pantof. N-am înțeles nimic. Ciudat bunel. Nu prea vorbim noi.

Șapte fără douăzeci, abia ce-am ieșit pe poartă, nu ajung la bio nici dacă vine tramvaiu' din prima, da' sincer, mi se rupe, profa de bio e dusă, se vaită aproape la fiecare oră, zice că într-o bună zi o s-o omorâm și alte tâmpenii. Nebunu' de Cighi își subțiază vocea și o imită:

— Meei, meei, mă sinucideți!

De câteva ori, profa l-a fugărit prin clasă. Cighi s-a urcat pe bănci și, de-acolo, pe pervaz. Babeta a zis că o să-și bată un cui în cap la noi la oră și că o să ne pară rău toată viața.

— O puuulă, s-a văitat Cighi.

Ne-am pișat pe noi de răs.

Până și profa a răs.

Apoi a ieșit din clasă.

Cam așa e la bio.

Ce pustie e străduța noastră la ora asta!

Trec pe lângă casa lui Deac, zis Tiri pentru că și-a făcut cadou un TIR când a schimbat prefixu' la patru. După nici doi ani, a candidat la primăria orașului, ca independent. A venit la mine să-i fac afișe în Word, eram singurul IT-ist de pe stradă, aveam și o imprimantă HP, mi-o adusese Che de ziua mea. Che are schemele lui cu electronice.

Tiri a zis să-i pun un lup pe afiș, parcă-l aud:

— În colțu' din dreapta să-l pui, mă-nțelegi ce spun?

L-am pus în colțu' din dreapta, nu i-a convenit, l-a vrut în stânga, așa că l-am mutat în colțu' din stânga, a zis că e mai bine, da' parcă nu-i lucesc ochii suficient, așa că am dat cu un

pic de alb pe pupile. A zis să-i pun și o balanță în gură. Să fie perfect echilibrată.

— Io-s Lupu' Justițiar! a zberiat. Și tu... tu ești Prințu' Calculatoarelor. LJ și PC, mă-nțelegi ce spun?

Mi-a dat niște bani de cheltuială și m-a pupat de parcă ar fi câștigat alegerile.

Nu le-a câștigat, dar nici nu le-a pierdut. A ieșit penultimu'.

Deși a trecut mai bine de un an de atunci, Tiri păstrează afișul la vedere, în cabina TIR-ului.

Mă holbez de juma' de minut la lupu' ăla decolorat:

— Plec, Lupone. Salută-l pe Tiri din partea mea.

— Lupone ești tu! Unde pleci?

— La școală.

— Și cu mine cum rămâne? Mi-ai trântit o cataractă și-un cântar între colți. Cât a mai răs lumea... Sunt un caraghios.

— Tiri a vrut...

— Lasă-l pe Tiri. M-ai lucrat în Paint, bă! În Paint!

— Iartă-mă. Vrei să ne-mpăcăm?

— Nu mai avem timp. Pune-te jos sau o s-o-ncurci în aproximativ patru minute.

— Poftim?!

— Ești surd? O să...

— O să pierd ultima oră de info.

— O s-o pierzi oricum.

— Ești un lup rău!

— Sunt chior și iritat și mă coc în cabina asta. Dar tot n-aș vrea să fiu în locul tău. Habar n-ai ce te-așteaptă!

— M-așteaptă Crina.

— Profa de info? Ha, ha. Poate pe Cighi. Mai taci odată și întinde-te pe iarbă! Mai ai trei minute. Două jumate, dacă nu vrei să riști.

— Dă-te-n spanac, Lupone! Nu mi-e frică!

— Atunci, baftă. Să pici pe moale, să nu-ți spargi țeasta.

N-ar fi trebuit să stau la palavre cu lupu'. Că Crina cu Cighi, că trei minute, că să nu-mi sparg țeasta. Ce mizerii! Auzi, să mă întind pe iarbă. Doar n-o să-mi murdăresc sacou'!

Trec pe lângă casa Tianei. Blonduță, fir subțire, mucii pe la nas, vânătaii. Era mereu cu ochii-n patru: taică-su, veterinaru', o bătea.

Odată am rămas cu ea la ei în curte, aveam amândoi 7-8 ani. Buni și bună-sa bârfeau în casă. Ne-am înțeles bine un minut. Apoi m-am uitat pe furiș la vânățiile ei. Avea una pe mână și una micuță sub ochi.

— Ce te uiți ca prostu'? Poate-ți trag una! a strigat ea.

— Nu mă uit, am spus.

Dar mă uitam în continuare. Nu mă puteam abține.

— Nu te mai uita! a țipat și, cranț, m-a mușcat de mână.

Am scâncit. Fata a-nceput să danseze prin curte:

— Fricosuplângăciosufricosuplângăciosu!

Apoi a apărut Buni. Ea mai lipsea. M-a curentat imediat:

— Doar nu ți-i frică de Tiana, băiete!

Abia atunci mi s-a făcut cu adevărat teamă și am zbughit-o spre casă.

Peste câteva luni, pisica noastră a venit acasă pe șapte cărări. Hihi, a băut Roșco, m-am gândit. Când s-a apropiat, am văzut că tremura din toate încheieturile. Avea spumă la gură și pe gât. M-am speriat și am strigat-o pe Buni.

— Au otrăvit-o oamenii, a zis ea, le-o fi mâncat puii. O fac să vomite, da' nu cred că mai scapă. Nu te mai uita, du-te și cheamă-l pe Relu-veterinaru'!

Am rupt-o la fugă, dar, pe măsură ce mă apropiam de casa veterinarului, am lăsat-o mai ușor. Tiana cânta bucuroasă prin curte. Trebuia să dau ochii cu ea și, mai mult, s-o întreb de taică-su.

M-am întors acasă și am privit pisica murind.

Bunelu a dus-o în fundul grădinii și a îngropat-o la locul de îngropat animale.

— Nu era nimeni la ei, m-am smiorcăit.

— Gata! a zis Buni. Oricum murea.

Tiana a fugit de-acasă pe la doispe-treispe ani. Buni zicea că s-a întors o singură dată, când a aflat că taică-su e pe moarte. Când a văzut-o, veterinarul a întins mâna și a plâns:

— Fata mea, fetița mea!

Ea s-a-nvârtit în jurul patului și a cântat:

— Arză-ți ochii-n foc, nu te iert deloc!

Sunt la baba Schmitt în față.

Aici ne adunam să jucăm fotbal. Era mortală baba când ne alunga, uneori ne strângeam și când n-aveam meciuri, doar ca